

Anskuelse er noget anderledes, end han opfattede den.

Varfod: Da den ærede Kirke- og Underviisningsminister forrige Gang havde Ordet, erklærede han, at han ved Udtrykket „Folke- og Statskirken“ ikke havde meent Andet end Folkekirken. Jeg var tilbøielig til strax at troe det samme, fordi jeg ikke kunde begribe, at nogen dansk Mand, eller nogen dansk Minister kunde kjende eller kunde tale om en Statskirke i Danmark. Jeg opfattede altsaa den ærede Minister fuldkommen rigtigt, men han maa da ogsaa let være tilbøielig til at indrømme, at naar han taler om „Folke- og Statskirken“ og ikke mener Andet end „Folkekirken“, saa er „Statskirken“ et overflødigt Ord, og forsaavidt det ikke alene kan, men næsten med Nødvendighed maa give Anledning til Misforstaaelse, turde den ærede Minister vel endvidere være villig til at indrømme, at det ikke alene er et overflødigt Ord, men ogsaa et stabeligt Ord. Forøvrigt havde det været min Hensigt at høre mig om det, at Folkekirken stulde høres, da jeg forstod den ærede Minister omtrent paa samme Maade, som han blev forstaaet af den ærede Folkethingsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). men efterat den ærede Folkethingsmand har udtalt sig, og den ærede Minister har berigtiget vor Misforstaaelse, skal jeg lade det ligge. Kun maa jeg tillade mig med Hensyn til den ærede Ministers sidste Udtalelse at erklære, at naar den ærede Minister i sin sidste Udtalelse erklærede, at han ikke vilde foretage eller deeltage i gennemgribende Reformers i Folkekirken, forinden denne Folkekirke havde et andet Organ end den nærværende Forsamling, end Rigsdagen, saa haaber jeg Et af To, enten at den ærede Minister, ved nærmere at betænke sig, vil komme til en anden Erkjendelse, eller ogsaa at han aldrig skal komme til at foretage de af ham omtalte gennemgribende Reformers i Folkekirken, fordi jeg har det Haab, at den ærede Minister aldrig skal faae eller vil finde noget andet Organ, nogen anden lovlig Repræsentation for Folkekirken end os. Endnu skal jeg med Hensyn til en Erklæring, som den ærede Minister afgav, da han første Gang havde Ordet, tillade mig at stille et

Spørgsmaal til ham. Han sagde, at dersom vi vedtog Lovforslaget uforandret, saaledes som det var indbragt, da vilde han denne Gang, ligesom han første Gang udtalte og erklærede, være villig til at gjøre Sit til, at Lovudkastet kunde blive til Lov, men — søiede han til — dette Løfte vilde tabe sin bindende Kraft, dersom vi foretog negensomhelst Ændring i Udcastet, saaledes som det foreligger. Jeg vil dog tillade mig at spørge den høitærede Minister, om han virkelig i den Grad holder paa Lovudcastet, saaledes som det foreligger, at han hverken kan eller vil tillade større eller mindre Ændringer i det, uden at finde sig løst fra sine tidligere Udtalelser. Jeg skal ikke tale om de Ændringer, der kunne komme frem ved 3die Behandling, thiønt jeg ganske vist havde tænkt mig Ændringer af en saadan Natur, at jeg vanskeligt kunde troe, at den høitærede Minister, hvis saadanne Ændringer bleve vedtagne, vilde ansee sig for løst fra sine Forpligtelser; men for at faae en bestemt Erklæring af den høitærede Minister skal jeg tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa det subsidiaire Forslags første Deel, der blot handler om at stryge Ordene „gennem Samme“. Dette forekommer mig at være saa uskyldig en Ændring, at jeg ikke kan begribe, at dersom den blev vedtagen, den høitærede Minister da vilde stille sig anderledes til Lovudcastet, end han hidtil har stillet sig. Maaatte den høitærede Minister imidlertid erklære, at selv om blot denne Ændring blev vedtagen, vilde hans Stilling være en anden, skal jeg ligeoverfor en saadan Erklæring tillade mig den Erklæring, at saa stemmer jeg ubetinget mod enhver Ændring, for dog endelig engang at blive færdig med denne lille Sag og faae det foreliggende Lovudkast stadfæstet. Hvis den høitærede Minister mener, at dette Forslag ikke har den Betydning, som vi tillægge det, maa han imidlertid undskyldte os, som tillægge det en større Betydning, end han har tillagt det; naar han forbeholder sig Ret til at have sin Mening fri, vil han upaatvivlelig ogsaa lade os have vor Mening fri. Altsaa, for at faae dette Lovudkast endelig vedtaget — i den Grad ligger det mig paa Sinde — vil jeg, dersom den høitærede Minister erklærer, at han ikke vil tillade en Tøddels Rettelse deri,